

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 016910 24 Kž 3
Sarajevo, 27.05.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emira Neradina kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i dr.sc. Mirze Hukeljića kao članova vijeća, uz učestvovanje Armine Kopic kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Š.A., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, optuženog D.F., zbog krivičnog djela Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i optuženog pravnog lica d.o.o. Tempic-Fa, K. odgovorno za krivično djelo Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 126. stav 1. i u vezi sa članom 128. tačka a) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužioca iz Bihaća i zajedničkog branioca optuženih advokata Huzeirović Huseina, izjavljenih protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 23 K od 09.05.2024. godine, nakon sjednice vijeća koja je održana dana 27.05.2025. godine, u prisustvu zamjenika glavnog federalnog tužioca Tihomira Jurka, optuženog Š.A. i branioca optuženih, advokata Huzeirović Hasana iz Bihaća, a u odsustvu uredno obaviještenih optuženog D.F. i zastupnika optuženog pravnog lica d.o.o. Tempic-Fa Vučkić Armina, donio je

PRESUDU

Žalbe branioca optuženog Š.A. i kantonalnog tužioca iz Bihaća odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 23 K od 09.05.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 23 K od 09.05.2024. godine, optuženi Š.A. oglašen je krivim zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci.

Na osnovu člana 114. i 115. stav 1. KZ FBiH od optuženog Š.A. se oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 533.500,00 KM tako da je

optuženi dužan u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude navedeni novčani iznos uplatiti u korist budžeta Federacije Bosne i Hercegovine.

Istom presudom odlučeno je da ostaje na snazi rješenje Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 016910 23 Kv od 14.03.2024. godine kojim je određena privremena mjera osiguranja imovinske koristi u tački 2. u odnosu na Š.A. kojom se zabranjuje otuđenje i opterećenje nepokretne imovine i to: nekretnina upisanih u zk. ul. broj 126 k.o. K. I, označenih kao k.č. br. 1154/4E19, zv. „P.“, poslovni prostor oznake I/9, površine 103 m², k.č. br. 1154/4E15, zv. „P.“, poslovni prostor oznake I/5, površine 52 m², vlasništvo Š.A., koje vlasništvo je stečeno ugovorom br. OPU-IP 522/2013 od dana 06.06.2013. godine za K.enim kod notara Šefika Trožića, a koja mjera se ima provesti upisom zabilježbe zabrane otuđenja i opterećenja navedene nekretnine u Zemljišnu knjigu koja se vodi kod Općinskog suda u Sankom Mostu, a izvršenje rješenja o mjerama osiguranja povjerava se Agenciji u djelu koji se odnosi na oduzimanje, čuvanje i upravljanje nekretninama, koja privremena mjera osiguranja traje godinu dana od dana donošenja rješenja ili do drugačije odluke suda.

Na osnovu člana 202. stav 1. u vezi sa članom 200. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH) optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka koji će se utvrditi posebnim rješenjem kad sud pribavi podatke o visini istih troškova.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH Z.M., V.V., K.B. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Nasuprot tome na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH optuženi D.F. oslobođen je od optužbe da je učinio krivičnog djelo Davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ FBiH (tačka 1. izreke), dok je optuženo pravno lice d.o.o. Tempic-Fa K. oslobođeno od optužbe da je odgovorno za krivično djelo Davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ FBiH, a po osnovu odgovornosti iz člana 126. stav 1. u vezi sa članom 128. tačka a) KZ FBiH.

Na osnovu člana 216. ZKP FBiH ukida se privremena mjera osiguranja navedena u tački 1. rješenja Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 23 Kv od 14.03.2024. godine kojom je privremeno zabranjeno otuđenje i opterećenje nepokretne imovine i to: parcela br. 980/1 zv. „B.“, u naravi hotel – kafana površine 692 m² i dvorište površine 1179 m² upisane u zk. ul. broj 206 K.O. K. I, parcela br. 980/9 zv. „B.“ u naravi hotel – kafana površine 358 m² i dvorište površine 56 m² upisane u zk. ul. br. 208 k.o. K. I, a koje parcele su vlasništvo privrednog društva d.o.o. Tempic–Fa K., te su iste nastale cijepanjem parcele upisane u zk. ul. br. 205 KO K. I tada označene kao k.č. br. 980/1, zvana "B." Hotel- Kafana, površine 1.050 m² zvane „B.“ - dvorište površine od 1.235 m² (ukupne površine 2.285 m²) a koje pravo vlasništva za d.o.o. Tempic–Fa K. je stečeno ugovorom broj OPU-IP:519/2013 od 06.06.2013. godine za K.enim kod notara Šefika Trožića za koju mjeru je bilo određeno da se ima provesti fizičkim oduzimanjem naprijed navedene nekretnine, te svih pripadajućih K.eva i/ili drugih sredstava koji služe za pristup pomenutoj nekretnini, te povjeravanjem nekretnine te K.eva i/ili drugih sredstava koji služe za pristup nekretnini na čuvanje i upravljanje Agenciji za upravljanje oduzetom imovinom FBiH i upisom zabilježbe zabrane otuđenja i opterećenja navedene nekretnine u Zemljišnu knjigu koja se vodi kod Općinskog suda u Sankom Mostu.

Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH, Z.M., V. V. i K.B. se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak.

Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je da u pogledu oslobađajućeg dijela presude troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv navedene presude u odnosu na njen osuđujući dio žalbu je izjavio branilac optuženog Š.A., advokat Huzeirović Hasana iz Bihaća, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine preinači pobijanu presudu i optuženog oslobodi od optužbe, a u slučaju da Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine utvrdi krivnju optuženog, predlaže se da se primjenom člana 49. KZ FBiH optuženom izrekne blaža kazna zatvora.

Kantonalni tužilac iz Bihaća žalbu je izjavio u odnosu na njen oslobađajući dio zbog „pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja“, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i preinači prvostepenu presudu u dijelu u kojem su D.F. i d.o.o. Tempic Fa K. oslobođeni od optužbe, da ih ogласи krivim i da im izrekne odgovarajuću efektivnu kaznu u skladu sa KZ FBiH, te da od privrednog društva d.o.o. Tempic Fa oduzme protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 533.500,00 KM, a da u pogledu optuženog Š.A. koji je ogлашен krivim potvrdi prvostepenu presudu.

U odgovoru na žalbu podnesenu od strane branioca optuženog Š.A. kantonalni tužilac je predložio da se žalba branioca odbije kao neosnovana, a da se žalba Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona uvaži.

U odgovoru na žalbu kantonalnog tužioca iz Bihaća branilac optuženih je predložio da se žalba kantonalnog tužioca odbije kao neosnovana.

Zamjenik glavnog federalnog tužioca u podnesku broj T01 0 KTKŽ 0034484 24 2 od 10.10.2025. godine je predložio da se žalba branioca optuženog Š.A. odbije kao neosnovana i pobijana presuda u osuđujućem dijelu potvrdi, a da se žalba kantonalnog tužioca iz Bihaća uvaži i pobijana presuda u oslobađajućem dijelu ukine i u tom dijelu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća, koja je održana shodno odredbi člana 319. stav 1. ZKP FBiH, u prisustvu zamjenika glavnog federalnog tužioca Tihomira Jurka, optuženog Š.A. i branioca optuženih advokata Huzeirović Huseina, a u odsustvu uredno obaviještenih optuženog D.F. i zastupnika optuženog pravnog lica d.o.o. Tempic-Fa Vučkić Armina, zamjenik glavnog federalnog tužioca je ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe kantonalnog tužioca iz Bihaća, te njegovog odgovora na žalbu branioca optuženih, kao i navoda i prijedloga iz prethodno navedenog pismenog podneska.

Branilac optuženih je ostao kod navoda, osnova i prijedloga istaknutih u njegovoj žalbi u odnosu na osuđujući dio prvostepene presude, te kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu kantonalnog tužioca iz Bihaća.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Branilac optuženog Š.A. u žalbi ističe da su činjenični navodi u izreci pobijane presude i to „da je optuženi postupao suprotno ugovoru o privatizaciji, a zatim nepropisno knjigovodstveno evidentirao kao dugovanje d.d. Stari Grad prema privrednom društvu d.o.o. Sanica Kop, te na takav način preuzeo fiktivno potraživanje kao fizičko lice“ u potpunosti nejasni i neodređeni, jer iz takvog činjeničnog opisa prema stavu branioca ostaje nejasno o kojem ugovoru o privatizaciji se radi, vrijeme kada je ugovor zaK.en, između koga je ugovor zaK.en, koje su obaveze stranaka bile i da li postoji protivpravno postupanje optuženog Š.A., niti se prema tvrdnji branioca vidi kada, gdje i u čijem knjigovodstvu je došlo do pogrešnog evidentiranja dugovanja i potraživanja ugovornih strana. Prema stavu branioca izostavljanje prethodno citiranih navoda u izreci presude istu čini nerazumljivom, što je imalo za posljedicu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Najprije, primjetno je da branilac optuženog selektovanjem dijela činjeničnog opisa iz cjelokupnog činjeničnog supstrata izreke pobijane presude i njegovom parcijalnom analizom i ocjenom, nastoji stvoriti uvjerenje da se radi o nejasnim činjeničnim navodima i da isti u konačnom imaju za posljedicu nerazumljivost cjelokupne izreke presude, a time i ostvarenje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Međutim, iz izreke pobijane presude proizilazi da činjeničnim navodima koji se u žalbi branioca potenciraju, prethode činjenični navodi koji se odnose na radnju izvršenja za koju je optuženi Š.A. oglašen krivim tj. zaK.ivanje ugovora broj OPU-IP 519/2013 o prodaji nekretnine opisane u zk. ul. broj 205 k.o. K., označene kao k.č. broj 980/1 i to nekretnina zvana B. Hotel – Kafana površine od 1.050 m² i dvorište površine 1.235 m², ukupno površine 2.285 m², koja je preduzeta suprotno interesima privrednog društva koje je optuženi Š.A. u svojstvu direktora zastupao u tom pravnom poslu, što je suprotno članu 5. i članu 56. stav 3. Statuta d.d. Stari Grad K. broj 130313-013-XI od 13.03.2013. godine, te da je predmetnim ugovorom obavezao d.d. Stari Grad K. na prenos prava vlasništva nad predmetnom nekretninom na d.o.o. Tempic-Fa, za novčani iznos od 533.500,00 KM, a koji novčani iznos nije naplatio za d.d. Stari Grad K. kao vlasnika nekretnine već je, istog dana sa punomoći broj 060613/2013 ovlastio svoju kćerku S.Š. za zaK.enje pravnih poslova u ime d.d. Stari Grad K. nakon čega je imenovana u ime navedenog privrednog društva i Š.A. kao fizičko lice, kod notara Šefika Trožića, zaK.ili Ugovor o ustupanju potraživanja od 06.06.2013. godine broj OPU-OV:733/2013 kojim ugovorom je potraživanje privrednog društva d.d. Stari Grad K. prema d.o.o. Tempic-Fa iz ugovora broj OPU-IP 519/2013 ustupljeno Š.A.. Dakle, optuženi nije oglašen krivim za radnje koje se odnose na zaK.enje ugovora o privatizaciji, pa nenavođenje okolnosti na koje branilac u žalbi ukazuje (vrijeme kada je i između koga je zaK.en ugovor o privatizaciji, koje su obaveze stranaka bile i da li s tim u vezi postoji protivpravno postupanje optuženog Š.A.) nema negativnog uticaja na razumljivost izreke presude. Uostalom iz dijela činjeničnih navoda da je „Š.A. u ranijem periodu ulaganja koja je d.o.o. Sanica Kop izvršilo u privredno društvo d.d. Stari Grad K. s osnova ispunjenja obaveza preuzetih ugovorom o privatizaciji nepropisno knjigovodstveno evidentirao kao dugovanja d.d. Stari Grad prema Sanica Kop, te je preuzeo ta fiktivna potraživanja društva Sanica Kop prema društvu d.d. Stari Grad K. na sebe kao fizičko lice“ može se zaK.iti da je ugovor o privatizaciji između privrednih društava d.d. Stari Grad K. i d.o.o. Sanica Kop, zaK.en u vrijeme koje je prethodilo vremenu preduzimanja predmetnih inkriminisanih radnji od strane optuženog Š.A., zatim da je pogrešno evidentiranje dugovanja sadržano u poslovnoj dokumentaciji d.d. Stari Grad K., a da se pogrešno evidentiranje potraživanja veže za poslovnu dokumentaciju d.o.o. Sanica Kop.

Žalbeno ukazivanje branioca da je u pobijanoj presudi izostalo razložno obrazloženje na osnovu čega je sud utvrdio činjenicu da je Š.A. imao svojstvo odgovorne osobe, u kojem periodu i u kojem privrednom društvu, usljed čega je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, po ocjeni ovog suda suprotno je stvarnim razlozima koje je u tom pravcu dao prvostepeni sud. Naime, na strani 38. u prvom pasusu sadržani su jasni i određeni razlozi na osnovu kojih je sud utvrdio da je optuženi Š.A. imao svojstvo odgovorne osobe, jer se sud određeno pozvao na istorijski izvod iz sudskog registra Općinskog suda u Bihaću broj 017-0-Reg-R-20-000296 od 01.06.2020. godine, iz čijeg sadržaja proizilazi da je Š.A. od 30.05.2013. godine kao direktor neograničenih ovlaštenja upisan u sudski registar kao lice ovlašteno za zastupanje privrednog društva d.d. Stari Grad K., te da je „u kritično vrijeme imao svojstvo odgovorne osobe u d.d. Stari Grad K.“. Dakle, dati su jasni razlozi u kom privrednom društvu i u kom vremenskom periodu je optuženi imao svojstvo odgovorne osobe.

Branilac dalje u žalbi navodi da je odbrana na početku glavnog pretresa i u završnim riječima prigovarala činjeničnim navodima optužnice smatrajući da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o građansko-pravnom odnosu, a da je to proizilazilo iz zaK.enih ugovora gdje su Š.A. i D.F. kao ugovorne strane postupale u skladu sa odlukama suda, te javnim ispravama (izvod iz zk. uložka broj 205, 206 k.o. K. na građevinskom zemljištu označenom kao k.č. 980/1), iz kojih isprava se na nesporen način utvrđuje činjenica o izvršenim promjenama u vlasničkoj strukturi i po kojim ispravama su upravo nastali ugovori o kupoprodaji broj: OPU-IP519/13, OPU-IP520/13, OPU-IP521/13 i OPU-IP522/13, a ni jedan od tih ugovora nije zaK.en da prethodno nije utvrđen pravni osnov za promjenu vlasništva, što je u konačno kontrolisano i od Općinskog suda u Sanskom Mostu. Prema stavu branioca vidljivo je da se radi o poslovnom odnosu između privrednih društava kao ugovornih strana, da su odgovorne osobe prethodno provjeravale i utvrđivale činjenice da se temeljem javnih isprava, izvoda iz zk. uložaka nesporno može zaK.iti kupoprodajni ugovor, iz čega se prema navodima branioca izvodi zaK.ak da se radi o građansko-pravnom odnosu. Na kraju branilac tvrdi da u odnosu na ovakvo stanovište odbrane sud nije dao razložno obrazloženje zbog čega smatra neopravdanim stanovište odbrane da se radi o građansko-pravnom odnosu. Kako sud nije odlučio o prigovoru odbrane optuženog prema tvrdnji branioca učinjena je bitna povreda iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Suprotno žalbenim navodima branioca optuženog Š.A. prvostepeni sud je na stranici 36. određeno naveo da sud nije prihvatio odbranu optuženog Š.A. (u kojoj poriče izvršenje krivično djela), niti je prihvatio navode branioca optuženog istaknute na glavnom pretresu i u završnoj riječi, kojima po nalaženju suda odbrana gradi tezu da se u konkretnom slučaju radi o građansko-pravnom odnosu (s obzirom da je prema stavu odbrane parnični postupak (po tužbi V.V., K.B. i Z.M.) vođen pred tri sudske instance u Federaciji, da je tužbeni zahtjev odbijen jer se nije utvrdilo da je ništav kupoprodajni ugovor broj OPU-IP519/13 od 06.06.2013. godine). U nastavku presude na strani 37 sud prezentuje pojedine navode kojima je odbrana optuženog tokom glavnog pretresa i u završnoj riječi nastojala afirmisati svoju tezu da ukupno inkriminisano djelovanje optuženog Š.A. (za koje je optužen odnosno oglašen krivim prvostepenom presudom) predstavlja građansko-pravni odnos. Nakon toga u obrazloženju je uslijedilo iznošenje razloga koji su za polazište imali zakonsku odredbu iz člana 383. stav 1. i stav 3. KZ FBiH u kojoj su propisana bitna obilježja krivičnog djela zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja. U tom pravcu sud je najprije utvrdio da je optuženi Š.A. imao svojstvo odgovorne osobe u d.d. Stari Grad K. što je sud utvrdio iz izvoda

iz sudskog registra Općinskog suda u Bihaću broj 017-Reg-R-20-000296 iz koga proizilazi da je Š.A. od 30.05.2013. godine kao direktor neograničenih ovlaštenja upisan u sudski registar kao lice ovlašteno za zastupanje privrednog društva. Sud je cijenio i prihvatio iskaze svjedoka Dervišević Nijaza (koji je radio reviziju za specijalne namjene koja se odnosila na ispunjenje ugovornih obaveza kupca Sanica Kop u iznosu od 67% kapitala od dana zaK.enja ugovora o prodaji kapitala d.d. Stari Grad pa do oktobra 2012. godine), iskaz svjedoka D.M. (koji je kao certifikovani računovođa vodio poslovne knjige za d.o.o. Tempic Fa u periodu od 01.01.2009. godine do kraja februara 2015. godine, a detaljno se izjašnjavao u vezi izvršene kompenzacije između učesnika Š.A., d.d. Stari Grad i Tempic Fa), iskaz svjedoka T.Š. (pred kojim je kao notarom zaK.en ugovor broj OPU-IP 519/2013 između d.d. Stari Grad kao prodavca i Tempic Fa kao kupca, a nakon toga i ugovori broj OPU-IP 519/2013, OPU-IP 520/2013, OPU-IP 521/2013 i OPU-IP 522/2013 o prodaji stanova i poslovnih prostora od strane d.o.o. Tempic Fa kao prodavca, Š.A. - fizičkom licu, kao kupca), te svjedoka D.F. (direktor privrednog društva Tempic Fa koji se izjasnio na okolnosti zaK.enja svih ranije navedenih ugovora i izvršene kompenzacije između tri navedena privredna društva), zatim iskaz sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Dervišević Jasminka (koji je u svom nalazu na osnovu finansijske dokumentacije privrednih društava Sanica Kop, d.d. Stari Grad K. i Tempic Fa prikazao hronološki redoslijed nastanka poslovnih promjena između navedenih privrednih društava, počev od 14.03.2002. godine kada je potpisan ugovor o kupoprodaji 67% državnog kapitala d.d. Stari Grad K. broj 07-U-NP između Agencije za privatizaciju USK-a kao prodavca i d.o.o. Sanica Kop K. kao kupca, pa sve do kraja tih promjena zaK.enjem predmetne kompenzacije), te iskaz sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Dujković Borislava (kojeg je sud djelimično prihvatio).

Na osnovu njihove detaljne analize, sud na stranama 47- 51 prvostepene presude iznosi određene razloge zbog čega nije prihvatio navode odbrane kojima branilac (oslanjajući se na dio nalaza vještaka Dujković Borislava kojeg je sud djelimično prihvatio) iznosi tvrdnju da opisanim radnjama optuženi Š.A. nije prouzrokovao štetu za d.d. Stari Grad u situaciji kada je prodajom hotela za iznos od 533.500,00 KM izbrisan hipotekarni dug u iznosu od 1.223.080,45 KM, zatim da opisanim radnjama Š.A. nije ostvario imovinsku korist, već da je štetu za Š.A., kao i Sanica Kop i d.d. Stari Grad proizvelo ishitreno i sa ekonomske tačke gledišta neobjašnjivo postupanje Agencije za privatizaciju. Nadalje sud nije prihvatio ni tezu odbrane također zasnovanu na nalazu i mišljenju vještaka Dujković Borislava, da je u konkretnom poslovnom odnosu Š.A. sa finansijskog aspekta postupao sa pažnjom dobrog domaćina sa imovinom d.d. Stari Grad, te konačno ni žalbeni stav branioca da su radnje optuženog Š.A. kojim je potraživanja d.d. Stari Grad prema Tempic Fa naplatio za sebe, opravdane i razumljive. U tom pravcu sud cijeni da je u ugovor o kupoprodaji 67% državnog kapitala unijeta klauzula kojom se kupcu d.o.o. Sanica Kop zabranjuje promet 67% kupljenog državnog kapitala kao i prodaja nekretnina trećim licima dok ne izvrši svoje ugovorne obaveze iz ugovora o privatizaciji, a pri tome kupac d.d. Sanica Kop nije izvršio svoje ugovorne obaveze iz ugovora o privatizaciji u iznosu od 147,412,39 KM i nije bila izdata potvrda od nadležene agencije da je postupak privatizacije završen, te da je slijedom toga po nalaženju suda postojala zabrana da optuženi Š.A. u svojstvu ovlaštenog službenog lica d.o.o. Sanica Kop preduzima bilo kakve radnje u pogledu ustupanja ili preuzimanja sredstava koja su uložena prilikom privatizacije, nije bio ovlašten ni on a ni osobe kojima je izdao punomoć (kćerka Sanela Šljivar) da provode postupak uspostavljanja hipoteke na imovini d.d. Stari Grad K., niti je bio ovlašten da vrši ustupanje odnosno preuzimanje potraživanja od d.d. Stari Grad K. i konačno da nije bio ovlašten da kupoprodajnu cijenu odnosno iznos novca od 533.500,00 KM za prodaju Hotela Stari Grad iz ugovora o kupoprodaji broj OPU-IP 519/2013 od kupca d.o.o. Tempic Fa naplati za sebe lično. Nasuprot tvrdnji branioca, sud je

cijenio navode odbrane da se prema odredbama Zakona o finansijskom poslovanju, Zakona o obligacionim odnosima i knjigovodstvenim pravilima kupoprodajna cijena može izvršiti fizičkom isplatom, kompenzacijom i cesijom i da je u konkretnom slučaju ugovorna obaveza izvršena kompenzacijom tražbina između ugovornih stranaka. Međutim, prema zaK.ku suda optuženi Š.A. je u konkretnom slučaju protivzakonito kupoprodajnu cijenu iz ugovora broj OPU-IP 519/2013 u iznosu od 533.500,00 KM, umjesto da ista bude uplaćena u korist d.d. Stari Grad ili kompenzirana u korist tog društva kao prodavca, naplatio za sebe lično i time oštetio privredno društvo d.d. Stari Grad K. za navedeni iznos. Konačno utvrđenje suda da je optuženi Š.A. izvršio krivično djelo za koje je optužen i u tom pravcu izneseni razlozi u obrazloženju presude daju jasan odgovor o neprihvatljivosti teze tužilaštva da je u pitanju građansko-pravni odnos.

Branilac dalje u žalbi ističe da je sud povrijedio pravo na odbranu optuženog garantovano članom 6. stav 2. ZKP FBiH kojim je propisano da se optuženom mora omogućiti da se izjasni o svim činjenicama za koje se tereti, a što je u konkretnom slučaju izostalo. U tom kontekstu branilac u žalbi dalje navodi da je u toku postupka odbrane optuženog prigovorila izmijenjenoj optužnici na glavnom pretresu održanom dana 01.02.2024. godine, smatrajući da su unesene nove odlučne činjenice, na koje se optuženi nije izjašnjavao u toku svog ispitivanja u istrazi, a što se smatra povredom prava na odbranu predviđenu u članu 92. ZKP FBiH, s tim što se optuženi nije izjašnjavao na izmijenjeni činjenični opis optužnice, na šta je odmah reagovala odbrana optuženog te stavila prigovor na povredu prava optuženog na odbranu. Na istom tom ročištu odbrana je prigovorila izmijenjenoj optužnici, ali sud nije odlučio o ovom prigovoru, zbog čega je isti prigovor iznesen i u završnim riječima branioca optuženog, a na koje prigovore sud nije odgovorio ni u pismenom otpravku presude. Branilac smatra da propuštanje suda da odluči o ovom prigovoru ima za posljedicu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Naime, iz zapisnika sa glavnog pretresa na koji se branilac poziva proizilazi da je, očitujući se u odnosu na prethodno izmijenjenu optužnicu od strane kantonalnog tužioca, branilac izjavio da odbrana smatra da su optuženom Š.A. stavljene na teret i neke nove činjenice u pogledu krivičnog djela iz člana 383. stav 2. KZ FBiH, a na iste činjenice se optuženi nije izjašnjavao u toku suđenja, niti mu je data prilika da se o ovim odlučnim činjenicama izjašnjava u toku istrage, pa odbrana smatra da je optuženi na ovakav način doveden u još nepovoljniji položaj, te da je slijedom toga „došlo do povrede odredaba ZKP-a“. Prema stavu branioca ovakvom izmjenom dodata je nova količina kriminalnog ponašanja optuženog Š.A., na koje okolnosti se optuženi nije izjašnjavao, čime je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog, pa se predlaže da se izmijenjeni činjenični opis optužnice odbije kao pravno neosnovan. U suprotnom odbrana smatra da ima pravo na princip kontradiktornosti, tj. predlagati nove dokaze sa kojima bi negirali u potpunosti činjenične navode koje su izmijenjenom optužnicom stavljeni na teret njegovom branjeniku. Na istom ročištu, upitan od strane predsjednika vijeća, da li je razumio sadržaj izmijenjene optužnice, optuženi Š.A. je izjavio da jeste. U svom izjašnjenju kantonalni tužilac u Bihaću je ustvrdio da suprotno navodima branioca optuženim Š.A., D.F.u i pravnom licu d.o.o. Tempic-Fa nije stavljena bila kakva nova kriminalna količina, te da branilac paušalno navodi da su stavljene nove činjenice i okolnosti izmijenjenom optužnicom, jer nije određeno rekao koje su to nove činjenice i okolnosti i koja kriminalna količina konkretno stavljena na teret a da nije postojala u prethodnoj optužnici. Kantonalni tužilac ističe da je izmijenjena optužnica in favorem

optuženog Š.A., jer su mu prvobitnom optužnicom stavljene na teret dvije krivičnopravne radnje da ih je počinio u konstrukciji produženog krivičnog djela Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH, a izmijenjenom optužnicom krivičnopravna radnja primanja dara je izostavljena, tako da mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja u kvalifikovanom obliku i to jedna krivičnopravna radnja. U nastavku glavnog pretresa predsjednik vijeća je podsjetio na sadržaj odredbe iz člana 290. ZKP FBiH, tj. ako tužilac nađe da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici, on može do okončanja dokaznog postupka izmijeniti optužnicu, te da je u konkretnom slučaju nakon čitanja izmijenjene optužnice prethodni pretres prekinut i dato vrijeme od 18.1.2024. do 1.2.2024. godine da se optuženi pripreme i izjasne o izmijenjenoj optužnici. Nakon toga, predsjednik vijeća je optuženim omogućio da se još jedanput izjasne povodom izmijenjene optužnice, kod okolnosti da optuženi ranije nisu iznosili odbranu, niti su dali iskaz u svojstvu svjedoka. Tim povodom branilac optuženih se izjasnio da odbrana i optuženi smatraju da u cilju negiranja izmijenjenog činjeničnog opisa optužnice imaju potrebe predložiti nove dokaze, te je predložio da se pozove i sasluša E.A.i svjedok Š.A1., što je sud prihvatio. Dalje je branilac u vezi izmijenjene optužnice predložio da se izvrši novo finansijsko knjigovodstveno vještačenje, koji prijedlog je uvažen, te je sud odredio da se vještačenje povjeri sudskom vještaku Dujković Borislavu iz Banja Luke.

Iz dijela prezentovanog zapisnika sa glavnog pretresa očigledno je da je branilac optuženih u vezi izmijenjene optužnice istakao samo uopštenu tvrdnju da se optuženom Š.A. dodaje nova količina kriminalnog ponašanja, bez da branilac konkretizuje koje činjenice i okolnosti tačno ima u vidu kada iznosi takvu tvrdnju, a na koje okolnosti se navodno optuženi nije izjašnjavao. Istovremeno sud je u potpunosti omogućio odbrani da u vezi izmijenjene optužnice izvede nove dokaze, o kojima je prethodno bilo riječ, pri čemu je prema sadržini zapisnika odbrani ostavljeno dovoljno vremena (14 dana) radi pripreme i izjašnjenja o izmijenjenoj optužnici. Kako branilac ni u nastavku glavnog pretresa nije precizirao svoj stav u vezi činjenica za koje tvrdi da su nove u izmijenjenoj optužnici, a pri tome su svi dokazi koji su u vezi izmjene optužnice predloženi od strane odbrane i izvedeni u nastavku glavnog pretresa, te kako je branilac i u završnoj riječi istakao paušalan prigovor u odnosu na izmijenjenu optužnicu („tužilac je mijenjao činjenični opis optužnice na koji je uložen prigovor o kojem prigovoru odbrane nije ni odlučeno, ali su novi činjenični navodi upućivali na zaK.ak i potrebu za novim vještačenjem i zbog čega je odbrana predložila novo vještačenje“), time nije povrijeđeno pravo optuženog na odbranu, jer sud nije ni mogao odlučiti o prigovoru na način kako to branilac predlaže, budući da odredbe ZKP-a ne dopuštaju mogućnost da sud odluči o izmjeni optužnice tako što će takvu izmjenu odbaciti, nego jedino može zauzeti stav u presudi (pri tome nema smetnji da se u skladu sa rezultatima dokaznog postupka na glavnom pretresu dodaje nova kriminalna količina). Slijedom navedenog po ocjeni ovog suda (suprotno tvrdnji branioca) na štetu optuženog Š.A. nije povrijeđeno pravo na odbranu iz člana 6. ZKP FBiH, niti je u pobijanoj presudi ostvarena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Sljedeća bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH prema stavu branioca odnosi se na protivrječnost iznesenih razloga o odlučnim činjenicama, što je prema tvrdnji branioca vidljivo na stranici 14. i 15. obrazloženja pobijane presude, gdje se sud poziva na pojedine dokaze i iste ne prihvata kao zakonite dokaze, a nakon toga iste dokaze prihvata kao zakonite i relevantne, te na istim zasniva sudsku odluku. Konkretizujući ovakvu žalbenu tvrdnju branilac u nastavku žalbe ukazuje na navode iz obrazloženja da sud nije zasnovao presudu na dokazima čiju zakonitost branilac osporava i to

naredbi Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 21 Kpp 2 i pisanim dokazima koji su prikupljeni na osnovu ove naredbe (zapisnik o pretresanju broj 10/1330 21 od 02.11.2021. godine sačinjen od strane Federalne uprave policije i Potvrda o privremeno oduzetim predmetima broj 10/01-358-21 od 02.11.2021. godine, zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 10/1-66-21 od 02.11.2021. godine Federalne uprave policije Sarajevo, zatim zapisnik o privremeno oduzetim predmetima broj 10/1-359/21 od 02.11.2021. godine), već da je sud presudu zasnovao na pisanim dokazima odbrane koje je odbrana dobrovoljno uložila u spis i izvela na glavnom pretresu i to: finansijsku dokumentaciju d.o.o. Tempic-Fa, d.o.o. Sanica Kop i d.d. Stari Grad K., a na osnovu tih dokaza odbrane su vještaci finansijske struke Durmišević Jasminko i Dujković Borislav izvršili vještačenje. Međutim, prema tvrdnji branioca sud, na istoj stranici u zadnjem pasusu zauzima drugo stajalište, te utvrđuje da su zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 10/1-66-21 od 02.11.2021. godine, potvrda o privremeno oduzetim predmetima broj 10/01-359/21 od 02.11.2021. godine, zakoniti dokazi, te nastavlja da je zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta zakonit dokaz jer ga je predao Š.A., te na 15. stranici osporene presude sud obrazlaže zbog čega su oduzeti predmeti zakonito oduzeti, te se dalje zaK.uje da je naredba Kantonalnog suda u Bihaću broj K 016910 21 Kpp od 23.10.2021. godine zakonita jer je sud utvrdio da je sudija za prethodni postupak istu naredbu izdao na prijedlog tužilaštva i da je istom naredbom naređeno privremeno oduzimanje predmeta, te dalje nastavlja obrazlagati zakonitost dokaza za koje je na 14. stranici utvrdio da su isti dokazi nezakoniti. Prema stavu branioca iz prednjeg proizilazi da sud u pogledu istih dokaza navodi različite zaK.ke o njihovoj zakonitosti, a što je bilo odlučno za utvrđivanje odlučnih činjenica, pa time čini bitnu povredu iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Najprije, neprihvatljiv je stav branioca da protivrječnost razloga o odlučnim činjenicama koji su izneseni u obrazloženju predstavljaju bitnu povredu odredaba krivičnog postupka u smislu člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, s obzirom da tom odredbom nije ni propisano da takvi nedostaci u obrazloženju presude predstavljaju bitnu povredu odredaba krivičnog postupka. Suprotno tvrdnji branioca iz obrazloženja pobijane presude na koje se branilac u žalbi poziva ne proizilazi da je sud u pogledu istih dokaza dao različite zaK.ke o njihovoj zakonitosti. Ovo stoga što po ocjeni ovog suda navodi u obrazloženju na strani 14. u drugom pasusu da „U konkretnom slučaju sud nije zasnovao presudu na dokazima čiju zakonitost branilac osporava“, (koji se u nastavku obrazloženja taksativno nabrajaju), ne predstavljaju utvrđenje suda da su ti dokazi nezakoniti, već samo konstataciju da branilac optuženog osporava zakonitost tih dokaza. Slijedom navedenog ne postoji protivrječnosti između ovog dijela obrazloženja sa razlozima koje je sud iznio na strani 14. u posljednjem pasusu i strani 15. u prvom pasusu, gdje sud (najprije konstatujući da odbrana ima pravo da zna da li su prigovori odbrane kojima osporava izvedene dokaze u pogledu zakonitosti opravdani) utvrđuje da su zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta broj 10/1-66-21 od 02.11.2021. godine, potvrda o privremeno oduzetim predmetima broj 10/01-359/21 od 02.11.2021. godine, zakoniti dokazi, budući da iz predmetnog zapisnika proizilazi da je Š.A. dobrovoljno predao dokumente naziva Sporazum o načinu, sredstvima i iznosu plaćanja preuzimanja hotela od dana 30.08.2012. godine i Sporazum o preuzimanju ispunjenja neizvršenih obaveza iz ugovora o privatizaciji od 12.06.2013. godine, zaK.eni između pravnih lica Sanica Kop d.o.o. K. i Tempic Fa K. označen kao Trag I, kojom prilikom je sačinjena Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj 10/1-359/21 od 02.11.2021. godine. Isto tako sud je ocijenio da je i naredba Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 016910 21 Kpp 2 od 21.10.2021. godine (suprotno stavu branioca), zakonit dokaz budući da je ta naredba izdata

od strane sudije za prethodni postupak na prijedlog Kantonalnog tužilaštva USK broj T01 0 KTK 034484 20 od 21.10.2021. godine, te da je u daljnjem neosnovan prigovor branioca da ovlaštena službena lica Federalne uprave policije nisu bila ovlaštena za vršenje pretresa prostorija navedenih u naredbi, već su da su samo bili ovlašteni na oduzimanje predmeta navedenih u naredbi, s obzirom da je prema utvrđenju suda na strani 2. u prvom pasusu navedeno da će se predmetna dokumentacija oduzeti pretresom poslovnih prostorija privrednog društva d.d. Stari Grad K. na adresama u Ulici B.. BiH broj ... i u naselju S.D. broj ..., općina K.. Konačno sud je ocijenio neprihvatljivim prigovore odbrane da je predmetna naredba za pretresanje nezakonita, da pripadnici policije nisu bili ovlašteni za pretresanje nego samo za oduzimanje predmeta, te da su predmeti koji su pretresanjem pronađeni privremeno oduzeti na osnovu te naredbe, nezakoniti dokazi.

Branilac dalje u žalbi navodi da se slijedeća bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH ogleda u tome što sud u obrazloženju pobijane presude (strana 13. pasus treći) utvrdio da usmena naredba za pretresanje prostorija pravnog lica Tempic Fa u Ulici H. bb Federalne uprave policije broj 10-1/297/21 od 02.11.2021. godine nezakonit dokaz zbog toga što je izdata u suprotnosti sa odredbom člana 70. stav 2. ZKP FBiH, ali da sud ne navodi koji su to dokazi koji se izdvajaju u poseban omot niti iste dokaze identifikuje po njegovom broju, po izdavaocu istog dokumenta isprave, pa je nejasno o kojim dokazima se radi, a na istim dokazima je vještak Rošić Suad zasnovao svoj nalaz i mišljenje kojeg je sud također proglasio nezakonitim dokazom jer se smatrao „plodom otrovne voćke“. S obzirom da prema stavu branioca iz pobijane presude nije jasno koji dokazi su izdvojeni, a kako je cjelokupan spis suda sa dokazima dostavljen vještacima Dervišević Jasminku i Dujković Borislavu na čijem nalazu i mišljenju je sud zasnovao svoju presudu, postoji sumnja da su navedeni vještac izradili svoj pisani nalaz i mišljenje na dokazima koji su već proglašeni nezakonitim to se prema stavu branioca ima smatrati da su nalaz i mišljenje vještaka Dervišević Jasminka i Dujković Borislava nezakoniti dokazi (plodovi otrovne voćke), te da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

U cilju provjere tačnosti prednjih žalbenih navoda branioca ovaj sud je izvršio uvid u dio obrazloženja na koji se žalbom ukazuje, te je ustanovio da iznesena tvrdnja branioca ne odgovara stvarnom stanju iznesenih razloga, jer je sud najprije ustanovio da je usmena naredba za pretresanje prostorija Tempic Fa K. u Ulici H. bb, Federalne uprave policije Sarajevo broj 10-1/297/21 od 02.11.2021. godine nezakonit dokaz jer je izdata u suprotnosti sa odredbama člana 72. stav 2. ZKP FBiH, a da su i dokazi do kojih se došlo na osnovu navedene naredbe i to (zapisnik o pretresanju Federalne uprave policije Sarajevo broj 10/1-331/21 od 02.11.2021. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta Federalne uprave policije Sarajevo broj 10/1-360/21 od 02.11.2021. godine, nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Rošić Seada sačinjen 22.11.2022. godine i dio zapisnika sa glavnog pretresa održanog dana 25.09.2021. godine /vrijeme od 09:09:11 do 09:49:07/, te dio zapisnika sa glavnog pretresa od 09.10.2023. godine /vrijeme od 09:18:12 do 09:57:54/ na kojim glavnim pretresima je vještak Rošić Sead obrazlagao svoj nalaz i mišljenje sačinjen u prethodnom postupku) također nezakoniti dokazi, te se prema odluci suda navedeni pisani dokazi imaju izdvojiti iz spisa, uložiti u poseban omot i čuvati odvojeno u posebnoj prostoriji suda predviđenoj za čuvanje materijalnih dokaza, jer se neće koristiti u ovom predmetu. Kako, iz prezentovanog dijela obrazloženja nesumnjivo proizilazi da su svi dokazi koji su oglašeni nezakonitim i izdvojeni iz spisa predmeta u potpunosti identifikovani po njihovom broju i

izdavaocu, zatim da su nesumnjivo izdvojeni i stavljeni u poseban omot i da se čuvaj odvojeno izvan predmetnog spisa, onda su u svemu proizvoljni i navodi branioca da su se izdvojeni dokazi mogli nalaziti u spisu predmeta koji je dostavljen na vještačenje vještacima Dervišević Jasminku i Dujković Borislavu. Dakle, suprotno isticanju branioca ne postoji ni najmanja sumnja da su ovi vještaci izradili svoj pismeni nalaz i mišljenje na dokazima koji su prethodno proglašeni nezakonitim.

Žalbom branioca optuženog se dalje u žalbi navodi da sud nije dao ocjenu pojedinačnih dokaza odbrane niti je te dokaze dovodio u međusobnu vezu, a oni su po stanovištu odbrane relevantni za izvođenje zaK.aka o negiranju odlučnih činjenica iz izreke presude, pa se u nastavku žalbe vrši nabrojanje tih dokaza (tužba Agencije za privatizaciju USK-a, pravosnažna odluka Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905 11 Pž, rješenje Općinskog suda u Sanskom Mostu broj 022 Dn-K-13-000028 od 12.03.2013. godine, rješenje Općinskog suda u Sanskom Mostu broj OPU-IP 162/2013, zapisnik sa održane Skupštine d.d. Stari Grad od 28.02.2013. godine i revizorski izvještaj revizorske kuće Dervi, zatim kupoprodajni ugovor broj OPU-IP 519/13, OPU IP-520/13 i OPU-IP 521/13), a zatim iznosi tvrdnja da se navedenim dokazima potvrđuje činjenica da je optuženi bio ovlašten za zaK.ivanje svih ugovora, da je na osnovu sudskih odluka postao vjerovnik, te da je imao pravni osnov da potraživanje duga od 533.500,00 KM od privrednog društva d.d. Stari Grad – K. i da je na osnovu takvog pravnog osnova bio ovlašten da zaK.uje ugovore o kupoprodaji vlasničkog udjela navedenog privrednog društva. Prema stavu branioca sud je propustio dati ocjenu navedenih dokaza i dati razloge zbog čega iste dokaze ne prihvata, na koji način je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Nije sporno da je optuženi Š.A. nominalno bio ovlašten za zaK.ivanje ugovora s obzirom da je u vrijeme njihovog zaK.enja imao svojstvo odgovorne osobe u privrednom društvu d.d. Stari Grad K., odnosno u d.o.o. Sanica Kop. Međutim, neprihvatljivim se ocjenjuje žalbeno isticanje branioca da je optuženi imao pravni osnov za potraživanje duga od 533.500,00 KM od privrednog društva d.d. Stari Grad K. i da je na osnovu takvog pravnog osnova bio ovlašten da zaK.uje ugovore o kupoprodaji vlasničkog udjela navedenog privrednog društva. Branilac ovakvim žalbenim prigovorima očito zanemaruje razloge koje je na strani 48. obrazloženja pobijane presude iznio prvostepeni sud izvođeci zaK.ak da je u smislu člana 4. Ugovora o privatizaciji postojala zabrana otuđenja predmetnih nekretnina koje su bile vlasništvo d.d. Stari Grad K.. Naime, sud cijeni da je u ugovoru o kupoprodaji 67% državnog kapitala unijeta klauzula kojom se kupcu d.o.o. Sanica Kop zabranjuje promet 67% kupljenog državnog kapitala i prodaja nekretnina trećim licima dok ne izvrši svoje ugovorne obaveze iz ugovora o privatizaciji, pri čemu ugovor o privatizaciji nikad nije raskinut, niti je d.o.o. Sanica Kop izvršila obaveze iz ugovora u iznosu od 147.312,39 KM, a slijedom toga nije ni izdata potvrda da je postupak privatizacije završen. Uz sve to sud je (strana 32. treći pasus) imao u vidu da iz presude Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905/09 Ps od 05.11.2010. godine (postala pravosnažna dana 21.05.2012. godine po presudi Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905/09 11 Pž) proizilazi da se odbija tužbeni zahtjev (Agencije za privatizaciju USK-a Bihać) da se raskine ugovor o prodaji 67% ukupnog kapitala d.d. Stari Grad K. broj 07-U-02/NP zaK.en 14.03.2002. godine između Agencije za privatizaciju USK-a i tuženog d.o.o. Sanica Kop K., te da shodno tome tužitelj (Agencije za privatizaciju USK-a Bihać) zadržava uplaćeni dio kupoprodajne cijene i da se nalaže tuženom (d.o.o. Sanica Kop K.) da izvrši povrat tužitelju predmeta kupoprodaje tj. 67% državnog kapitala d.d. Stari Grad K.. Stoga sud nalazi utvrđenim da su radnje optuženog Š.A. kojima je preuzeo potraživanje

d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Stari Grad K. (fiktivno ih prikazujući kao svoje potraživanje u finansijskoj dokumentaciji) bile neopravdane i protivne odredbama člana 4. ugovora o privatizaciji, kojim je utvrđena zabrana prometa i otuđenja nekretnina koje su predmet privatizacije, što u daljnjem znači da se zabrana odnosila i na uspostavljanje hipoteke odnosno osiguranje potraživanja povjerioca prema dužniku za iznos glavnog duga (557.443,82 KM) uvećan za obračunatu zakonsku zateznu kamatu 12%, što ukupno iznosi 1.192.667,29 KM. U kontekstu ovih razloga sud zaK.uje da okolnost da je Općinski sud u Sanskom Mostu donio rješenje broj 022 0 IP 06 00073 od 21.04.2006. godine (kojim je odredio osiguranje potraživanja u ranije navedenom iznosu) nije opravdanje da optuženi na ovakav način vrši preuzimanje potraživanja d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Stari Grad, jer se prema utvrđenju suda radi o fiktivnom potraživanju d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Stari Grad, s obzirom da ulaganje d.o.o. Sanica Kop predstavlja njegovu obavezu preuzetu ugovorom o privatizaciji, a ne dug d.d. Stari Grad prema d.o.o. Sanica Kop K..

Kada su u pitanju žalbeni navodi branioca optuženog da sud nije dao ocjenu pojedinačnih dokaza odbrane niti ih je dovodio u međusobnu vezu, ovaj sud nalazi da su takvi prigovori branioca suprotni razlozima koji su sadržani na strani 32. pobijane presude. Naime, sud razmatra i cijeni sve pojedine dokaze na koje se branilac u žalbi poziva i iznosi tvrdnju da su isti ostali neocijenjeni (tužba Agencije za privatizaciju USK-a Bihać, presuda Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905 09 Ps od 05.11.2010. godine, presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905/09 11 Pž od 21.05.2012. godine), te utvrđuje da iz predmetnih presuda proizilazi da je odbijen tužbeni zahtjev da se raskine ugovor o prodaji 67% ukupnog kapitala d.d. Stari Grad K. broj 07-U/02-NP zaK.en 14.03.2002. godine, te da shodno tome tužilac (d.d. Stari Grad K.) zadržava uplaćeni dio kupoprodajne cijene i da se nalaže tuženom (d.o.o. Sanica Kop K.) da izvrši povrat tužiocu predmeta kupoprodaje tj. 67% državnog kapitala d.d. Stari Grad K.. Konačno iz razloga datih na strani 51. obrazloženja prvostepene presude proizilazi da je sud izvršio ocjenu iskaza svjedoka odbrana E. A., Š.A.1 i V.M. cijeneći da isti nemaju značaj ni za optužbu ni za odbranu u pogledu krivične odgovornosti Š.A..

Postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH branilac optuženog zasniva na tvrdnji da sud u obrazloženju pobijane presude nije dao razloge zbog čega smatra da nalaz i mišljenje vještaka Dervišević Jasminka i Dujković Borislava nisu prihvatljivi u pogledu utvrđivanja štetne posljedice, iako su ovi vještaci u svom iskazu na glavnom pretresu kojom prilikom su iznijeli mišljenje da u ovom poslovnom odnosu između privrednog društva d.d. Stari Grad K. i Tempica Fa – ugovor broj OPU IP 519/13 nije pribavljena imovinska korist za Š.A. niti je nastupila šteta za privredno društvo d.d. Stari Grad K., odnosno da su u ovim poslovnim odnosima u potpunosti izmirene sve obaveze u pogledu dugovanja i potraživanja.

Ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Prije svega iz obrazloženja pobijane presude iznesenog na stranama 40. do 44, gdje je sud vršio analizu i ocjenu nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Dervišević Jasminka i njegovog iskaza datog na glavnom pretresu kojom prilikom je dao pojašnjenje svog pismenog nalaza i mišljenja, proizilazi da je sud taj nalaz prihvatio, nalazeći da je isti potkrepljen podacima iz finansijske dokumentacije d.d. Stari Grad K., finansijske dokumentacije privrednog društva d.o.o. Tempic Fa K. i finansijske dokumentacije privrednog društva d.o.o. Sanica Kop (čiji sadržaj je obuhvaćen nalazom i mišljenjem ovog vještaka, a istu finansijsku dokumentaciju je branilac optuženih dobrovoljno predao i uložio u spis. Sud je dao ocjenu da

je nalaz i mišljenje vještaka Dervišević Jasminka sačinjen u skladu sa pravilima struke, da isti nije osporen od stranaka i branioca, iako je predmetno vještačenje izvršio po naredbi suda izdate na prijedlog odbrane, pri čemu je i kantonalni tužilac na glavnom pretresu izjavio da nema primjedbi i da ga prihvata kao nalaz i mišljenje kantonalnog tužilaštva. Konačno sud je zaK.io da su neosnovani navodi odbrane optuženog Š.A. u kojima se ističe da je vještak Dervišević Jasminka u svom iskazu naveo da sa aspekta finansijsko-knjigovodstvenih standarda nije bilo zakonskih prepreka da privredno društvo Sanica Kop nakon podignute tužbe za raskid ugovora od strane Agencije za privatizaciju svoja uložena sredstva obezbijedi hipotekom, jer po nalaženju suda iz iskaza vještaka ne proizilazi da se on upuštao u pravnu ocjenu, te da odbrana optuženog Š.A. nepravilno interpretira njegov iskaz odnosno nalaz i mišljenje.

Kada je u pitanju nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Dujković Borislava i iskaz vještaka sa glavnog pretresa, sud je na stranama 44. i 45. obrazloženja prvostepene presude dao razloge u kom dijelu predmetni nalaz prihvata, cijeneći da je prihvaćeni dio nalaza i mišljenja ovog vještaka saglasan sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Dervišević Jasminka i iskazima svjedoka: Z.M., V.V., K.B. i T.Š. i iskazom optuženog D.F. dat u svojstvu svjedoka u odnosu na činjenice i okolnosti bliže opisane u izreci presude (da je optuženi u svojstvu direktora d.d. Stari Grad K. u ime tog društva kod notara Šefika Trožića zaK.io ugovor broj OPU IP-519/2013 o prodaji nekretnina vlasništvo d.d. Stari Grad K., sa opisom proisteklih obaveza na strani prodavca /prenos prava vlasništva/ i kupca /isplata kupoprodajne cijene/, zatim da su navedeni nalazi saglasni i u odnosu na okolnosti sadržine ugovora o privatizaciji broj 07-U-02/NP zaK.en dana 14.03.2002. godine između Agencije za privatizaciju USK-a i d.o.o. Sanica Kop zastupana po direktoru Š.A. (procenat državnog kapitala koji je kupljen, njegova vrijednost u iznosu od 801.628,00 KM, dinamiku i iznos novih investicionih ulaganja, obaveze kupca u odnosu na zaposlene radnike, kao i broj radnika koje je kupac d.o.o. Sanica Kop dužna u narednom periodu zaposliti). Također je sud dao jasne razloge u kom dijelu i zbog čega ne prihvata nalaz i mišljenje vještaka Dujković Borislava u kome se (u iskazu na glavnom pretresu) izjasnio da radnjama optuženog Š.A. u konkretnom slučaju nije prouzrokovana šteta za d.d. Stari Grad i da optuženi istovremeno za sebe nije pribavio imovinsku korist, te da se ne radi o fiktivnom nego o stvarnom dugovanju d.d. Stari Grad prema Š.A. jer se prema zaK.ku suda upustio u izvođenje pravnih zaK.aka koji ne pripadaju vještaku nego sudu. Istovremeno je sud dao razloge zbog čega ne prihvata navode odbrane koji su zasnovani na nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke Dujković Borislava, te u kom dijelu sud ne prihvata ni dio nalaza i mišljenja ovog vještaka, u kom se navodi da je optuženi Š.A. kao odgovorno lice u d.d. Stari Grad u konkretnom poslovnom odnosu sa finansijskog aspekta postupao sa pažnjom dobrog domaćina sa imovinom tog pravnog lica, te da su radnje optuženog Š.A. kojim je potraživanje d.d. Stari Grad prema Tempic Fa naplatio za sebe opravdane i razumljive, te da je štetu u konkretnom slučaju proizvelo ishitreno i sa ekonomske tačke gledišta neobjašnjivo postupanje Agencije za privatizaciju koja je pokrenula parnični postupak za raskid ugovora o privatizaciji.

Branilac u žalbi još ističe da prvostepeni sud smatra utvrđenom odlučnu činjenicu da je došlo do pogrešnog knjiženja u knjigovodstvu privrednog društva d.d. Stari Grad K. i privrednog društva d.o.o. Sanica Kop iz Sanice, a da pri tome ne daje odgovor na bazi kojeg dokumenta je došlo do takvog knjiženja, u kojem knjigovodstvenom dokumentu je takvo knjiženje evidentirano, kada je to učinjeno, je bi se na takav način otklonila dilema da li je i kada došlo do protivpravnog postupanja Š.A., pa kako sud ne daje razloge zbog čega smatra da je ova činjenica utvrđena, to je prema stavu branioca došlo do bitne povrede krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude (suprotno tvrdnji branioca) proizilazi da je prvostepeni sud dao određene razloge kada je i u kojim okolnostima došlo do knjiženja u knjigovodstvenim dokumentima privrednog društva d.d. Stari Grad, tako što je ulaganje d.o.o. Sanica Kop kao kupca u d.d. Stari Grad kao ugovarača proisteklo iz ugovora o kupoprodaji 67% državnog kapitala broj 07-U-/02 NP od 14.3.2002. godine zaK.enog između Agencije za privatizaciju USK i d.o.o. Sanica Kop, pogrešno evidentirano kao glavni dug u iznosu od 557.443,82 KM uvećan za iznos zakonske zatezne kamate od 635.223,47 KM (što ukupno iznosi 1.192.667,29 KM), budući da ulaganje d.o.o. Sanica Kop po osnovu ugovora o privatizaciji predstavlja njegovu obavezu preuzetu tim ugovorom, a ne dug d.d. Stari Grad prema d.o.o. Sanica Kop. U tom pravcu sud se pozvao na nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Dervišević Jasminka koji je u svom nalazu naveo da je dana 06.03.2006. godine pod brojem 18/06 potpisan ugovor između d.d. Stari Grad K. kao ugovarača i d.o.o. Sanica Kop kao kupca, radi hipoteke u korist d.o.o. Sanica Kop na nekretninama ugovarača d.d. Stari Grad, koji je prema izjašnjenju svjedoka T.Š. (u to vrijeme u svojstvu advokata vodio postupak radi uspostavljanja hipoteka u korist d.o.o. Sanica Kop) bio izvansudski ugovor zaK.en sa upravom d.o.o. Stari Grad. Prema izjašnjenju vještaka Dervišević Jasminka, d.o.o. Sanica Kop je (na osnovu predmetnog ugovora) radi obezbjeđenje svojih potraživanja od d.d. Stari Grad K. podnio prijedlog Općinskom sudu Sanski Most radi uknjižbe založnog prava na nekretninama založnog dužnika d.d. Stari Grad K. za ukupan iznos od 1.192.667,29 KM na ime glavnice i zakonskih zateznih kamata, pa je Općinski sud Sanski Most svojim rješenjem broj 022-0-IP-06-000073 od 21.4.2006. godine odredio osiguranje predmetnog potraživanja povjerioca prema dužniku. Nadalje, na osnovu nalaza i mišljenja vještaka Dervišević Jasminka sud je (stranica 51. prvi pasus) određeno naveo u kojoj finansijskoj dokumentaciji su evidentirane poslovne promjene nastale nakon sačinjavanja i potpisivanja predmetnog ugovora, između ostalog i evidentiranja u glavnoj knjizi (konto 4601 – obaveze po osnovu glavnice, u iznosu u vrijednosti od 557.443,82 KM, konto 5616 – zatezne kamate u iznosu od 635.223,47 KM). Dakle, u presudi su dati razlozi kada i na osnovu kojih dokumenata i u kojoj finansijskoj dokumentaciji d.d. Stari Grad K. je došlo do predmetnog spornog evidentiranja, zbog čega su bez osnova navodi iz žalbe branioca da je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branilac optuženog Š.A. u žalbi ukazuje da sud nije dao jasne razloge zbog čega smatra da je optuženi učinio predmetno krivično djelo sa umišljajem. Prema stavu branioca sud ne poklanja vjeru izvedenim dokazima, posebno sudskim odlukama na temelju kojih je optuženi uspostavio hipoteku na spornim nekretninama i ishodio odluku o promjeni hipotekarnog povjerioca, kao i odluku suda kojom se prihvata notarski obrađena isprava OPU-IP 519/13 na temelju koje dolazi do promjene vlasništva, niti poklanja vjeru javnim ispravama tj. zk. ulošcima evidentiranim u Zemljišno-knjižnom uredu Općinskog suda u Sanskom Mostu, iako se na osnovu tih isprava nesporno potvrđuje da je d.o.o. Sanica Kop Sanica i Š.A. kao odgovorna osoba bili tuženi od strane Agencije za privatizaciju za raskid ugovora o kupoprodaji kapitala privrednog društva d.d. Stari Grad iz K.a, zbog čega je optuženi tražio stručnu pomoć od advokata kao stručnih lica jer za taj dio poslova nije bio kompetentan, te da su advokati – notar kao stručna lica ishodili navedene sudske odluke, na osnovu kojih je evidentirana promjena u vlasništvu u knjigovodstvu privrednih društava i zemljišnim knjigama Zemljišno-knjižnog ureda Općinskog suda u Sanskom Mostu. Branilac tvrdi da je optuženi bio u zabludi o biću krivičnog djela koje mu se stavlja na teret jer je imao

sudske odluke i javne isprave koje su mu omogućavale da zaK.uje ugovore o kupoprodaji, a koje isprave su kontrolisane od strane notara kao i od strane Općinskog suda u Sanskom Mostu. Slijedom navedenog branilac smatra da je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Suprotno tvrdnji branioca sud je na stranama 48. do 53. prvostepene presude dao razloge za svoj zaK.ak da je postojala zabrana da se vrši promet i prodaja predmetnih nekretnina iz ugovora o privatizaciji (d.o.o. Sanica Kop nije izvršila obaveze iz ugovor o privatizaciji 147.312,39 KM niti je Agencija za privatizaciju USK-a izdala potvrdu da je postupak privatizacije završen), a ta zabrana se odnosila i na uspostavljanje hipoteke na iznos novca koji je uloženo po ugovoru o privatizaciji, te da su slijedom toga radnje optuženog Š.A. kojima je preuzeo potraživanja d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Stari Grad K. bile protivne odredbama člana 4. Ugovora o privatizaciji i fiktivne, jer takve radnje zbog zabrane otuđenja predmetnih nekretnina nisu mogle proizvoditi pravne učinke. Sud je ocijenio da ni okolnost da je Općinski sud u Sanskom Mostu donio rješenje broj 022 0 Ip 060073 od 21.04.2006. godine kojim je odredio osiguranje potraživanja povjerioca prema dužniku za iznos glavnog duga od 557.443,82 KM uvećan za obračunatu zakonsku zateznu kamatu 12% (što ukupno iznosi 1.192.667,29 KM) nije opravdanje da optuženi na ovakav način vrši preuzimanje potraživanja d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Stari Grad K.. Sve te okolnosti po nalaženju suda ukazuju da je optuženi vršio pripremne radnje da u svojstvu odgovorne osobe d.d. Stari Grad K. u ime tog privrednog društva zaK.i ugovor o prodaji Hotela Stari Grad broj OPU-IP 519/2013 sa d.o.o. Tempic Fa i da kupoprodajnu cijenu iz tog ugovora putem kompenzacije naplati za sebe lično i da to po ocjeni suda ukazuje da je predmetne radnje optuženi izvršio sa umišljajem da sebi pribavi imovinsku korist. U vezi stava odbrane da nije dokazano da je optuženi u konkretnom slučaju postupao sa umišljajem kao oblikom vinosti i da zbog svog neznanja nije mogao samostalno donositi odluke bez pravne pomoći stručnih lica notara T.Š. i advokata Vukmirica Marije i da je po uputama ovih stručnih osoba učvrstio svoju volju za zaK.enje spornih ugovora, sud je na stranama 49. i 50. prvostepene presude iznio jasne i određene razloge zbog čega su takve žalbene tvrdnje neprihvatljive. Sud je takav zaK.ak izveo na osnovu analize iskaza svjedoka T.Š. koji je na glavnom pretresu izjavio da je on kao notar bio uK.en u realizaciju kupoprodajnog ugovora broj OPU-IP 519/2013 samo u mjeri koliko je to u nadležnosti notara i ništa više, da su stranke koje su došle kod njega kao notara već bile pravno vične u postupanju u tim poslovima, da su zastupane od strane advokata, pri čemu je on optuženom Š.A. predočio da je obaveza iz ugovora o privatizaciji zakonska obaveza i da se to mora riješiti sa Agencijom za privatizaciju. Prema zaK.ku suda optuženi Š.A. je krivično djelo Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi stava 1. KZ FBiH (iz tačke 1. osuđujućeg dijela presude) izvršio sa umišljajem kao oblikom vinosti budući da je znao da je u ugovoru o kupoprodaji 67% državnog kapitala unijeta klauzula kojom se kupcu d.o.o. Sanica Kop zabranjuje promet 67% državnog kapitala, kao i prodaja nekretnina trećim licima dok ne izvrši svoje ugovorne obaveze iz ugovora o privatizaciji, te da je znao da se radi o fiktivnom potraživanju d.o.o. Sanica Kop prema d.d. Starom Gradu jer je ulaganje privrednog društva Sanica Kop predstavljalo njegovu obavezu preuzetu ugovorom o privatizaciji a ne dug d.d. Stari Grad prema d.o.o. Sanica Kop, te da je bio svjestan da kao ovlaštena osoba direktor d.d. Stari Grad K. i lice ovlašteno za zastupanje iskorištava svoj službeni položaj i ovlaštenje koje ima u smislu člana 56. Statuta d.d. Stari Grad K., te da je postupajući suprotno odredbama navedenog Statuta opisanim radnjama za sebe a na štetu privrednog društva d.d. Stari Grad pribavio imovinsku korist nad nekretninama u vrijednosti 533.500,00 KM. Posebno što je presudom Općinskog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905 09

Ps od 05.11.2010. godine (postala pravosnažna dana 21.05.2012. godine), tužitelj – Agencija za privatizaciju USK-a Bihać odbijen sa tužbenim zahtjevom da se Utvrđuje da je raskinut Ugovor o kupoprodaji 67% ukupnog kapitala d.o.o. Stari Grad K., broj 07-U/02-NP, zaK.en dana 14. marta 2002. godine između tužitelja i tuženog, te da shodno tome tužitelj zadržava uplaćeni dio kupoprodajne cijene, te se nalaže tuženom d.o.o. Sanica Kop K. da izvrši povrat tužitelju predmeta kupoprodaje tj. 67% državnog kapitala d.o.o. Stari Grad K.. Dakle, konačni ishod predmetnog privrednog spora koji je pravosnažno okončan 21.05.2012. godine (najmanje devet mjeseci prije nego što su zaK.eni ugovori kojima je izvršeno ustupanje potraživanja - 28.02.2013. godine, prenos zasnovanog založnog prava /hipoteke/ - 07.03.2013. godine, prodaja predmetnih nekretnina vlasništvo d.d. Stari Grad i njihovo plaćanje kompenzacijom - dana 06.06.2013. godine), predstavljao je dodatni razlog zbog koga optuženi nije smio preduzeti inkriminisane radnje bliže opisane u izreci presude. Sve te okolnosti dodatno osnažuju ispravnost zaK.ka prvostepenog suda da je optuženi Š.A. postupao s direktnim umišljajem.

Žalbeno ukazivanje branioca optuženog (strana 10. prvi pasus žalbe) da je sud prihvatio dokaze i na istim zasnovao sudsku odluku iako se radi o nezakonitim dokazima, po ocjeni ovog suda predstavlja nekonkretizovan prigovor koji se zbog njegove paušalnosti (nije određeno ukazano koji su to dokazi) nije ni mogao ispitati od strane ovog suda. Branilac u nastavku žalbenih navoda osporava zakonitost naredbe Kantonalnog suda u Bihaću broj 17 0 Ps 012905 11 Pž, iako je očigledno da se uopšte ne radi o naredbi koja nosi broj protokola Kantonalnog suda u Bihaću, a po oznaci se može zaK.iti da nije u pitanju ni broj protokola krivičnog predmeta, već da je riječ o predmetu privrednog spora. S obzirom da branilac nije određeno ukazao koja naredba sudije za prethodni postupak se osporava onda ni ovi žalbeni navodi zbog svoje paušalnosti također nisu mogli biti ispitani od strane ovog suda.

Kada je u pitanju žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja branilac optuženog u najvećem dijelu žalbenih navoda iznosi hronološki prikaz sadržine iskaza svjedoka Z.M., K.B. i V.V., koji su prema navodima branioca saslušani po prijedlogu tužilaštva. Inače se radi o svjedocima koji su imali suvlasnički dio kao manjinski dioničari od 33% udjela dionica u d.d. Starom Gradu iz K.a, koji su potvrdili da je u toku 2002. godine u procesu privatizacije d.o.o. Sanica Kop iz K.a postala većinski vlasnik od 67%, da proces privatizacije nije završen niti je Agencija za privatizaciju izdala uvjerenje o okončanju procesa privatizacije, zatim da je u toku 2013. godine nakon održane Skupštine dioničara privredno društvo d.d. Stari Grad K. prodalo privrednom društvu d.o.o. Tempic Fa nekretninu zvana B. Hotel - kafana i okolno dvorište čija je vrijednost bila oko 533.000,00 KM, a da navedeni iznos nikad nije uplaćen privrednom društvu d.d. Stari Grad, te da su tokom 2015. godine kao manjinski akcionari podigli tužbu protiv tuženog d.o.o. Tempic Fa zbog poništenja ugovora broj OPU-IP 519/2013. Na kraju branilac zaK.uje da iskazi ovih svjedoka nemaju svoju relevantnost za dokazivanje odlučnih činjenica u izmijenjenoj optužnici tj. da li je optuženi Š.A. po iskazima ovih svjedoka fiktivno prikazao dugovanje privrednog društva Stari Grad prema Sanica Kop, odnosno da Š.A. nije dokazana činjenica da je kompenzacijom kao sredstvom plaćanja izvršeno izmirenje duga po osnovu kupoprodajnih ugovora broj: 519, 520, 521 i 522 niti je dokazana činjenica da je na ovakav način pribavljena imovinska korist za Š.A., pa se iz tih razloga smatra da je iskazima ovih svjedoka, na koje se sud poziva, na pogrešan način sud utvrdio ove odlučne činjenice.

Ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Ovo stoga što iz obrazloženja pobijane presude datog na 38. strani u drugom pasusu proizilazi da je sud iskaze ovih svjedoka ocijenio relevantnim u odnosu na nesporne okolnosti (da je optuženi Š.A. kao odgovorna osoba u svojstvu direktora zaK.io ugovor broj OPU-IP 519/2013 o prodaji predmetne nekretnine, te da se tim ugovorom obavezao na prenos prava vlasništva na predmetnom nekretninom na d.o.o. Tempic Fa za iznos od 533.500,00 KM, zatim da je d.d. Stari Grad sa 67% kapitala kupila d.o.o. Sanica Kop čiji je vlasnik Š.A., da proces privatizacije nije završen, da Agencija za privatizaciju nije izdala uvjerenje o završenoj privatizaciji i da se nekretnina – Hotel Stari Grad K. nije mogla prometovati dok se ne ispune sve obaveze iz ugovora o privatizaciji), a da sa druge strane u ovom predmetu nije od značaja dio iskaza ovih svjedoka u kojima navode da je nezakonita odluka o prodaji Hotela Stari Grad koju je donijela Skupština dioničara, budući da prema stavu suda u činjeničnom opisu krivičnog djela u dispozitivu optužnice, nije opisano da su Z., V.V. i .B. oštećene osobe niti je navedeno zbog čega bi isti pretrpjeli štetu, te da se u činjeničnom opisu optuženom Š.A. ne stavlja na teret da je nezakonito sazivao sjednicu Skupštine dioničara. Dakle, prema datim razlozima sud se nije ni oslanjao na iskaze ovih svjedoka kada je u pitanju fiktivno prikazivanje dugovanja privrednog društva d.d. Stari Grad prema d.o.o. Sanica Kop, odnosno da je kompenzacijom kao sredstvom plaćanja izvršeno izmirenje duga, te konačno da je pribavljena imovinska korist za optuženog Š.A..

Branilac optuženog u žalbi iznosi stav da je u pobijanoj presudi učinjena povreda krivičnog zakona te u tom kontekstu u obrazloženju žalbe navodi da iz činjeničnog opisa izreke presude „ostaje neodređeno o kojem se ugovoru o privatizaciji radi, kada je zaK.en, između koga je zaK.en, koje su obaveze stranaka bile, da li postoji protupravno postupanje optuženog Š.A. jer su iste radnje događale u ranijem periodu, a što se iz činjeničnog opisa ne vidi niti se vidi kada, gdje i u čijem knjigovodstvu je došlo do pogrešnog evidentiranja dugovanja i potraživanja ugovornih strana, a čije izostavljanje u izreci presude istu čine neodređenom jer se ne zna koje radnje činjenja, odnosno propuštanja je Š.A. preduzimao a koje bi po svome opisu oblikovale krivičnog djelo zloupotrebe službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 383. KZ FBiH“. Prednji žalbeni prigovori u identičnom sadržaju su istaknuti u prvom dijelu žalbe branioca u kontekstu braniočeve tvrdnje da je usljed toga izreka pobijane presude nerazumljiva i da je time učinjena bitna povreda iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Kako je ovaj sud u vezi istovjetnih žalbenih prigovora na strani 4. i na strani 5. u prvom pasusu prethodno datog obrazloženja, dao razloge kojima se rukovodio ocjenjujući takve prigovore neprihvatljivim, pokazuje se suvišnim ponavljati iste razloge i u ovom dijelu obrazloženja.

Osporavajući pobijanu presudu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji branilac u žalbi ističe da prvostepeni sud paušalno navodi da je cijenio težinu i način izvršenja djela, bez da konkretno navodi u čemu se one sastoje. Branilac dalje tvrdi da sud na strani optuženog nije našao ni jednu olakšavajuću okolnost iako je optuženi Š.A. zaposlen, porodičan čovjek, oženjen, otac dvoje djece i da živi sam sa bolesnom suprugom, pa kako sud izostavlja navedene olakšavajuće okolnosti, prema stavu branioca došlo je do potpune precijenjenosti otežavajućih okolnosti na strani optuženog, a što je rezultiralo odmjerenjem prestroge kazne. Žalbeno ukazivanje branioca da je sud kod otežavajućih okolnosti dvostruko cijenio okolnosti koje imaju karakter obilježja bića krivičnog djela iako je nesporna činjenica da se kao otežavajuće i olakšavajuće okolnosti mogu posmatrati samo one koje izlaze izvan bića krivičnog djela, pa je na takav način sud optuženom izrekao veću kaznu nego što je trebalo.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud kao otežavajuću okolnost na strani optuženog cijenio da imovinska korist pribavljena izvršenjem krivičnog djela u iznosu od 533.500,00 KM višestruko nadmašuje kvalifikatorni iznos od 50.000,00 KM koji je određen kod predmetnog krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, pa je neprihvatljiva tvrdnja branioca da se radi o paušalnim navodima. Netačna je tvrdnja branioca da sud na strani optuženog nije našao ni jednu olakšavajuću okolnost, budući da iz obrazloženja proizilazi da je sud kao olakšavajuće okolnosti uzeo u obzir i cijenio njegovu raniju neosuđivanost i da je otac četvero djece. Branilac u žalbi ne konkretizuje od kakvog značaja je okolnost što je optuženi zaposlen, posebno što iz njegovih ličnih podataka sadržanih u spisu proizilazi da je penzioner, da je razveden i otac četvero djece, iako branilac u žalbi neargumentovano tvrdi da je oženjen i otac dvoje djece i da živi sam sa bolesnom suprugom. Kako branilac u žalbi ukazuje na olakšavajuće okolnosti koje nemaju oslonac u spisima predmeta, suprotno tvrdnji branioca one nisu ni mogle biti izostavljene kao olakšavajuće okolnosti, pa slijedom toga nije prihvatljiv ni daljni žalbeni prigovor branioca da je došlo do potpune precijenjenosti otežavajućih okolnosti na strani optuženog i da je to rezultiralo odmjeravanjem prestroge kazne. I po ocjeni ovog suda izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci koja je neznatno iznad posebnog minimuma propisane kazne zatvora za predmetno krivično djelo (3 /tri/ godine), u svemu je adekvatna da se sa njom postigne svrha kažnjavanja i na planu specijalne i opšte prevencije u smislu člana 49. KZ FBiH, kako je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud.

U odnosu na oslobađajući dio prvostepene presude kojom su optuženi D.F. i optuženo pravno lice d.o.o. Tempic Fa K., na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođeni od optužbe da su počinili krivično djelo Davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ FBiH odnosno da je optuženo pravno lice d.o.o. Tempic Fa K. bilo odgovorno za krivično djelo iz člana 381. stav 1. KZ FBiH a po osnovu odgovornosti člana 126. stav 1. u vezi sa članom 128. KZ FBiH, kantonalni tužilac je izjavio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi navodi da je pogrešan zaK.ak prvostepenog suda da optužba nije dokazala intelektualnu stranu direktnog umišljaja kod krivičnog djela koje je Fersadu Delaloviću stavljeno na teret, te u nastavku žalbe iznosi tvrdnju da nisu bili ispunjeni uslovi za primjenu obligaciono pravnog instituta kompenzacije, jer potraživanja koja se kompenziraju moraju biti uzajamna što znači da povjerilac i dužnik stoje jedan sa drugim u uzajamnom odnosu i u pogledu potraživanja i u pogledu dugovanja, pa kako u konkretnom slučaju nije postojala uzajamnost potraživanja jer privredno društvo Tempic Fa d.o.o. nije imalo bilo kakva dugovanja prema Š.A. kao fizičkom licu nije ni egzistirala obaveza da mu prenese u vlasništvo nekretnine. S druge strane potraživanja prema d.o.o. Tempic Fa je imalo privredno društvo d.d. Stari Grad K. u iznosu od 533.500,00 KM koje je nastalo zaK.enim ugovorom broj OPU-IP 519/2013 kojim se privredno društvo d.d. Stari Grad obavezalo privrednom društvu d.o.o. Tempic Fa prenijeti u vlasništvo nekretninu zvanu B. Hotel i dvorište. Prema stavu tužioca zakonito plaćanje kupoprodajne cijene bi bilo plaćanje cijene sopstveniku nekretnine, dok plaćanje neposredno direktoru (kao fizičkom licu) pravnog lica koje je vlasnik nekretnine, takav prenos predstavlja aktivno podmićivanje odgovorne osobe da učini radnju koju ne bi smjela učiniti – da prenese pravo vlasništva na nekog drugog bez naplate kupoprodajne cijene. U žalbi se ističe da je sud pogriješio kada je poklonio vjeru odbrani F.D. u dijelu u kojem je naveo da je sve pravne poslove obavljao po savjetima advokata, knjigovođe i notara, budući da iz iskaza svjedoka Marije Vukmirice proizilazi da nije bila uK.enja u sklapanje ugovora OPU-IP 520/2013, OPU-IP 521/2013 i OPU-IP 522/2013, da je knjigovođa Dućanović Meho samo knjigovodstveno evidentirao poslovne promjene nakon što su ti pravni poslovi već zaK.eni a da je notar Šefik Trožić notarski obradio samo izjavu volje stranaka Š.A. i F.D. kao zakonskog zastupnika d.o.o. Tempic Fa

bez davanja bilo kakvih savjeta i sugestija koji bi bili od uticaja na formiranje volje stranaka. Optužba smatra da je odluka suda kojom se optuženi D.F. oslobađa od optužbe rezultat pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja odnosno da postoji dovoljno dokaza da je imenovani počinio krivično djelo koje mu je pod tačkom 2. optužnice stavljeno na teret, te da postoji dovoljno dokaza i za osnov odgovornosti pravnog lica d.o.o. Tempic F u skladu sa članom 128. stav 1. tačka a) KZ FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi.

Iz obrazloženja oslobađajućeg dijela prvostepene presude proizilazi da je prvostepeni sud nakon analize i ocjene izvedenih dokaza izveo zaK.ak da van razumne sumnje nije dokazano da su optuženi D.F. i d.o.o. Tempic Fa počinili krivično djelo za koje se optužnikom terete. U tom pravcu sud je cijenio iskaz optuženog D.F. (dat u svojstvu svjedoka) u kome je pored ostalog izjavio da prilikom zaK.enja ugovora OPU-IP 519/2013 od 06.06.2013. godine odnosno kupovine Hotela Stari Grad u K.u i prilikom prodaje poslovnih prostora i stana, nije sumnjao u valjanost i vjerodostojnost zk. izvoda gruntovnice u kojoj je bila upisana hipoteka i da nije sumnjao u pravilnost ugovora kojim je Š.A. kupoprodajnu cijenu naplatio sebi uz obavezu da će izbrisati hipoteku, pa je zbog toga kupio Hotel Stari Grad i isti platio stanovima i poslovnim prostorima, a sve zbog toga što je vjerovao pravnom zastupniku advokatu Vukmirica Mariji koja je sve ove poslove usaglasila sa notarom i sa pravnim zastupnikom Š.A. i sačinili nacrt ugovora, a da mu je prije zaK.enja tog ugovora notar Šefik Trožić predočio da nema smetnji da se takav ugovor zaK.i i konačno da mu je knjigovođa Dućanović Meho rekao da se obaveze iz kupoprodajnog ugovora mogu izvršiti kompenzacijom, pa da je zbog toga bio, a i sada je mišljenja da je objekte prodao i da nikakav poklon nije davao nikome, jer je umjesto isplate u novcu 533.000,00 KM obaveze iz predmetnog ugovora izvršena putem kompenzacije na način da je Š.A. umjesto isplate u novcu prenio u vlasništvo nekretnine koje su navedene u ugovorima o kupoprodaji i ugovoru o izvršenim kompenzacijama. Sud se pozvao i na iskaz svjedokinje Vukmirica Marije nalazeći da je isti saglasan sa iskazom optuženog D.F. budući da je svjedokinja navela da je ona u vrijeme kritičnog događaja u svojstvu advokata na osnovu punomoći pružala pravne usluge optuženom pravnom licu Tempic Fa i davala pravne savjete optuženom D.F.u u V.A. i da im je predočila da je njeno mišljenje da se zaK.enje kupoprodajnog ugovora između Tempic Fa i privrednog društva Stari Grad o kupovini Hotela Stari Grad može zaK.iti na zakonit način i da se može realizovati, te da je u vezi tog ugovora vođen parnični postupak u kojem je ona kao punomoćnik učestvovala i da su u istom predmetu odlučivali prvostepeni, kantonalni i Vrhovni sud Federacije BiH, a da je firma Tempic Fa bila tužena strana po tužbi za raskid ugovora o kupovini Hotela Stari Grad, te da je u konačnom utvrđeno da taj ugovor o kupoprodaji nije ništav. Ugovor o kupoprodaji Hotela Stari Grad je sačinio notar sa kojim je ona razmjenjivala mišljenje, kontaktirala je i knjigovođu firme Tempic Fa, vještaka ekonomske struke vezano za dešavanja unutar privrednih društava, da nije ništa bilo sporno, pa je načelno dogovoreno da se ugovor zaK.i s obzirom da je zemljišno-knjižni izvod bio čist. Poznato joj je da je u vezi s tim vršena kompenzacija, ali u tim ugovorima nije učestvovala zbog privatnih porodičnih problema. Sud je cijenio i iskaz svjedoka Š.T., koji je pored ostalog izjavio da se kupoprodajna cijena prema Zakonu o finansijskom poslovanju i Zakonu o obligacionim odnosima može izvršiti fizičkom isplatom, kompenzacijom i cesijom i da je u konkretnom slučaju ugovorna obaveza izvršena kompenzacijom tražbina između ugovornih stranaka, da je optuženom D.F.u rekao da smetnji u zemljišnim knjigama nema jer ukoliko ima zabrana i tereta to mora biti u zemljišnoj knjizi i da se kad nema zabrane i ograničenja u zemljišnoj knjizi mogu steći prava i obaveze i predočio da može zaK.iti predmetni ugovor o kupoprodaji. Konačno sud je cijenio iskaz svjedoka M.D. koji je u svojstvu knjigovođe

knjigovodstvenog ureda koji je pružao usluge d.o.o. Tempic Fa u kritično vrijeme, predočio optuženom D.F.u da se obaveze d.o.o. Tempic Fa iz ugovora o kupoprodaji Hotela Stari Grad za iznos od 533.500,00 KM mogu kompenzirati sa obavezama Š.A. prema Tempic Fa, nakon čega je zaK.en ugovor o kompenzaciji uz saglasnost ugovornih stranaka tako da su obaveze Tempic Fa prema Starom Gradu d.o.o. izmirene preko potraživanja Š.A. i prikazane u bilansu stanja i bilansu uspjeha u privrednom društvu i da je nakon toga izvršena i kontrola od strane poreske uprave i PDV plaćen.

Prvostepeni sud zaK.uje da se krivično djelo Davanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ FBiH može izvršiti samo sa umišljajem, te da po ocjeni suda kantonalno tužilaštvo provedenim dokazima van razumne sumnje nije dokazalo da je optuženi D.F. u kritično vrijeme postupajući kao zakonski zastupnik d.o.o. Tempic Fa K. u ime navedenog društva prilikom zaK.enja ugovora (OPU-IP 520/2013, OPU-IP 521/2013 i OPU-IP 522/2013) istim ugovorima Š.A. u vlasništvo, kao dar da ne izvrši radnju koju je dužan izvršiti dao nekretnine, poslovne prostore i stan bliže opisane u izreci presude, već da iz provedenih dokaza proizilazi da je d.o.o. Tempic Fa prodala navedene nekretnine, jer je u predmetnim ugovorima navedeno da je d.o.o. Tempic Fa prodala a Š.A. kupio predmetne nekretnine, a da su potraživanja d.o.o. Tempic Fa (prema Š.A.) naplaćena putem kompenzacije tako što su ta potraživanja d.o.o. Tempic Fa za prodane nekretnine kompenzirana sa potraživanjima d.d. Stari Grad (prema d.o.o. Tempic Fa) po ugovoru broj OPU-IP 519/2013, a koje potraživanje u iznosu od 1.192.667,29 KM je ugovorom o ustupanju potraživanja broj OPU-OV:773/2013 između ugovarača d.d. Stari Grad K. kao ustupilac, ustupljeno Š.A. kao prijemniku. Sud je na osnovu iskaza optuženog D.F. i svjedoka T.Š. – notara, D.M. – knjigovođe, utvrdio da je ugovorna cijena za kupovinu hotela Stari Grad izmirena putem kompenzacije i da je kompenzacija zakonit način izmirenja ugovornih obaveza kako je to propisano odredbama člana 336. Zakona o obligacionim odnosima FBiH. Neprihvatljivim se ocjenjuje žalbeni prigovor kantonalnog tužioca da je neophodan uslov za primjenu kompenzacije kao instituta obligacionog prava, uzajamnost potraživanja koja se kompenziraju odnosno da povjerilac i dužnik stoje jedan sa drugim u uzajamnom odnosu i u pogledu potraživanja i u pogledu dugovanja, te da je usljed toga predmetna kompenzacija (ugovorena i potpisana u formi kompenzacione izjave od sve tri ugovorne strane) nedopuštena. Nadalje zaK.ak prvostepenog suda da optuženi D.F. prema provedenim dokazima nije znao da je predmetna kompenzacija u ličnu korist optuženog Š.A. nepravilna i nezakonita, osim na iskazu optuženog D.F., utemeljenje nalazi i u okolnostima da su ugovor broj 18/06 od 06.03.2006. godine (potpisan između d.d. Stari Grad K. – ugovarač i d.o.o. Sanica Kop K. – kupac, radi upisa hipoteke u korist d.o.o. Sanica Kop K. na nekretninama ugovarača radi obezbjeđenja iznosa na ime glavnog duga i zakonskih zateznih kamata u ukupnom iznosu 1.192.667,29 KM) i rješenje Općinskog suda Sanski Most broj 02-0-IP-06-000073 od 21.04.2006. godine (kojim je u izvršnom predmetu d.o.o. Sanica Kop i založnog dužnika d.d. Stari Grad K. određeno osiguranje potraživanja povjerioca prema dužniku) nastali u ranijem periodu i da optuženi D.F. objektivno nije mogao biti upoznat sa predmetnim okolnostima. Isto tako optuženi nije mogao znati ni za činjenicu da je dana 28.02.2013. godine potpisan ugovor o ustupanju potraživanja između d.o.o. Sanica Kop K. zastupanog po punomoćnici Š.S. kao ustupilac i Š.A. iz K.a kao prijemnika na iznos od 1.192.667,29 KM, a koje je zasnovano ranije navedenim rješenjem Općinskog suda u Sanskom Mostu od 21.04.2006. godine. Također ispravan je stav prvostepenog suda da je nelogično da optuženi da drugome poklon koji po svojoj vrijednosti predstavlja ukupnu kupoprodajnu cijenu iz ugovora o kupoprodaji predmetnih nekretnina. Konačno pravilan je zaK.ak suda da u smislu odredbe člana 128. KZ FBiH odgovornost optuženog pravnog lica može postojati samo ako je krivično djelo učinilac učinio u ime, za račun ili u korist pravne

osobe i pod uslovom kada smisao učinjenog krivičnog djela proizilazi iz zaK.aka, naloga ili odobrenja rukovodećih ili nadzornih organa pravne osobe (koji oblik doprinosa je u konkretnom slučaju stavljen na teret optuženom pravnom licu), pa kako iz provedenih dokaza na glavnom pretresu proizilazi da nije dokazano da je optuženi D.F. učinio krivično djelo za koje je optužen, posljedično tome nema ni odgovornosti optuženog pravnog lica d.o.o. Tempic Fa za krivično djelo Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ FBiH, u smislu odredbe člana 126. stav 1. vezi sa članom 128. KZ BiH.

Iz navedenih razloga ovaj sud je osnovom člana 328. ZKP FBiH, odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
Emir Neradin, s.r.